Cap 6. „Războiul sfânt” a exterminat giganţii

Război. Numai când mă gândesc să pronunţ acest cuvânt îmi vine să lăcrimez, iar inima mi se strânge. Din vina acestor războaie umanitatea a fost secerată de milenii de durere şi mizerie. Pentru prima dată am auzit termenul de „războiul sfânt” în Biblie. „Păi ce înseamnă „război sfânt”, m-am întrebat nedumerită în sinea mea?” Cele două cuvinte sunt antagonice pentru că este de neconceput să asociezi cuvântul război, alături de cuvântul sfânt. Războiul pentru oricare motiv bun a început, sau pentru oricare cauză dreaptă este făcut nu poate fi definit sfânt pentru că război însemna moarte, durere, suferinţa, foamete, mizerie, frica, nedreptate, boala… Dacă „războiul sfânt” se numeşte aşa pentru că e făcut în numele lui dumnezeu sau pentru că a fost ordonat de dumnezeu, atunci el este un asasin, un criminal, un mincinos şi un farsor. Cum este posibil să decretezi o lege care îţi interzice să ucizi, iar apoi să începi războaie sângeroase împotriva celor care nu îţi fac pe plac? Cum este posibil să îţi impui voinţa cu bocancii, iar apoi tu, ca un „bun atotputernic” să fii primul care scuipă pe propriile vorbe?

Pentru miile de credincioşi care habar nu au ce scrie de fapt în cartea de căpătâi a creştinătăţii, chiar şi un război poate fi trecut cu vederea, iar celui care l-a început, adică lui dumnezeu, i se pot aduce cuvinte de laudă şi mulţumire pentru mila sa faţă de păcătoşi. Durerea, suferinţa, chinul, bolile au devenit pentru milioanele de credincioşi stări binemeritate datorită modului în care au fost învăţaţi că trebuie să îţi plăteşti „greşelile”. Aceasta este cauza pentru care aceste fiinţe cu mintea ştearsă accepta aşa de fericiţi ororile pe care le implica un război în care sunt asasinate în numele domnului milioane de persoane nevinovate. În rândurile următoare am să vă dezvălui cum acest război însemna pentru nemernicul dumnezeu cea mai mare şi mai importantă victorie împotriva omului. Nimic nu putea să fie mai înălţător

pentru el decât acest „război sfânt” cu care a şters de pa faţa pământului una dintre cele mai mari şi mai nobile rase umane: giganţii. Vă rog să nu confundaţi giganţii cretini, asasini, demenţi, care au trăit înainte de potop cu poporul oamenilor uriaşi, pentru că sunt două creaţii diferite. Potopul a avut ca scop eliminarea giganţilor hibrid care s-au dovedit o experienţă tristă, fiindcă între fii lui dumnezeu şi oameni nu existau asemănări genetice. Giganţii care au fost şterşi de pe faţa pământului cu „războiul sfânt” sunt însă oamenii pământului din acele vremuri.

Aşa cum vă spuneam mai înainte, dumnezeu începe războaiele acestea inumane în Sumer, tara zeilor, tara pe care dorea să o cuceresca cu orice preţ, apoi o dată cucerite aceste teritorii să meargă mai departe până la cucerirea tuturor pământurilor care vor deveni posesia lui. Începuturile acestui genocid a fost făcut de oamenii săi de nădejde, de cei pe care i-a ales şi i-a instruit să fie osteni valoroşi în luptele sângeroase pe care le începeau împotriva celor cărora trebuiau să le fure pământurile. În momentul în care locul respectiv era cucerit, dumnezeu şi gloatele sale de hibrizi le distrugeau civilizaţia, cultura, arhitectura pe care şi le însuşeau apoi cu neruşinare fără să aibă nicio mustrare de conştiinţă. Personajele importante ale a cestui „război sfânt” sunt: Moise, Iosua, Gedeone şi David care au conspirat cu acest dumnezeu ca să intre în posesia pământului promis prin jaf, uzurpare şi tiranie.

Dumnezeu a promis poporului său un pământ mănos, bun, unde curge lapte şi miere, care va rămâne în posesia lor pentru totdeauna, dar nu le spune că acest pământ era locuit de alte popoare. Pentru acest motiv aceste popoare trebuiau exterminate, rase de pe faţa pământului. Cu viclenie îşi lasa poporul să piară în deşert, unde zile întregi stau fără apă şi mâncare până când suferinţa lor ajunge la extreme şi atunci se întorceau împotriva lui Moise şi al dumnezeului său. Când suferinţa poporului ajunge dincolo

de limite, el se milostiveşte şi le da apă, mâna sau potârnichi ca să mănânce. Evreii se lamentează de sute de ori împotriva vieţii insuportabile pe care o duc şi spun cu durere în suflet că le părea mult mai fericită viaţa de sclavi în Egipt decât „libertatea” din deşert, unde erau supravegheaţi cu tiranie de către dumnezeul lui Moise. Au pribegit printre nisipuri precum căţeii bătuţi, mai mult de 40 de ani din voinţa lui dumnezeu, până când au murit toţi cei care nu aveau încredere în el, aşa cum imbecilul creator se lauda cu faptele sale de dementă extremă. Dacă din aceleaşi motive Adam şi Eva au refuzat să îl mai asculte, atunci au avut dreptate să părăsească această dictatură.

Dumnezeu duce poporul său în vecinătatea pământului promis, iar ei se duc să cerceteze acest colţ de rai, dar se întorc înfricoşaţi şi decepţionaţi. În Numerele 13/28, 31 ei spun: „poporul care locuieşte acest pământ e puternic, iar oraşele sunt forţareze foarte mari… nu putem să luptăm împotriva acelui popor pentru că e mult mai puternic decât noi”. Tot poporul murmură şi plângea pentru că era conştient de impotenza lor. Tot aşa citim şi în carte lui Iosua 7/7” Doamne de ce a trecut robul tău, poporul acesta peste Iordan? Ca să-l dai pe mâinile Amoreilor şi să ne pierzi? Mai bine rămâneam să locuim de cealaltă parte a Iordanului… cananeii vor auzi ne vor împresura şi ne vor şterge de pe pământ”. Erau conştienţi că nu vor putea învinge niciodată popoare de giganţi care locuiau acele locuri şi acest fapt îl găsiţi în mai toate capitolele unde este descris acest crud război. Realitatea este că acest dumnezeu a dorit pământurile giganţilor antici, cei care erau deţinătorii lui de drept. Aceşti oameni giganţi au colonizat şi înfrumuseţat pământul şi ei erau adevăraţii zei antici despre care vorbesc toate miturile omenirii. În Biblie, toţi oamenii antici au căpătat denumirea de patriarhi, deşi aceştia nu au avut niciodată vreo legătură cu sistemul religios. Prin eliminarea lor, dumnezeu şi cohordele sale de extratereştrii, adică cei care nu aparţineau pământului, le-au luat locul

proclamându-se creatorii omului. Blajinii şi înţelepţii oameni giganţi au fost distruşi prin minciuna, trădare şi tehnologie „sfânta”. Acesta este motivul pentru care în spatele evreilor a stat mereu acest dumnezeu criminal, uzurpator care îi îmbărbăta spunându-le că el însuşi va lupta pentru ei.

Pământul promis evreilor este de fapt pământul uzurpat, furat, luat cu forza de la naţiunile care nu îl plăceau pe acest dumnezeu care nu cunoştea milă. Dumnezeu a ordonat să nu fie lăsat niciun supravieţuitor dintre bărbaţi, femei şi copii, totul trebuia făcut pulbere. Am să vă citez câteva paragrafe în care dumnezeu îşi asigură poporul că este de partea lor şi nu îi lasa singuri. Deutronomul 31/1 – 4” Moise a grăit: eu am de acum 120 de ani şi nu mai pot intra şi ieşi „dar domnul a zis: tu nu vei trece Iordanul ci va merge înaintea ta însuşi domnul şi va stârpi el popoarele acestea de la fata ta şi tu le vei stăpâni „şi va face domnul cum a făcut şi cu Sicon şi cu Og regele Amoreilor care erau dincoace de Iordan şi cum a făcut cu pământul acelora care i-a pierdut”. Deutronomul 7/17 – 21 „nu cumva să zici în inima ta: popoarele acestea sunt mai mari la număr cum să fac să le înving? Nu te teme „domnul trimite împotriva lor viespi până ce vor pieri cei care au rămas şi s-au ascuns de la fata ta. Nu te înspăimânta de ei căci domnul este în mijlocul tău un domn mare şi tribil”.

Aţi înţeles?? Criminalul, se ascundea precum un cameleon cu ajutorul tehnologiei belice fără precedent pe care o avea, şi fără ca cineva să înţeleagă cum este posibil ca poporul de pigmei ai domnului să distrugea poporul gigantic care trăia în acele locuri.

Ca să reuşească acest lucru, el se laudă că a lăsat o grămadă de popoare care trebuiau învinse de evrei, pentru că generaţiile care vor veni să nu uite războiul. Stau şi mă întreb năuca, cum este posibil ca dumnezeul acela bun, propovăduit de toţi cretinii care cred în el, să dorească moartea, durerea, umilinţa propriei creaţii??!! Judecătorii

3/1 – 2” acestea sunt popoarele pe care domnul le-a lăsat ca să ispitească prin ele pe Israel şi pe toţi aceia care nu cunoşteau războaiele „el le-a lăsat pentru că generaţiile viitoare de oameni să ştie şi să înveţe războiul pe care nu-l cunoscuseră şi pentru a-i învăţa să se bată”. Conducătorii poporului, erau aleşii supuşi ai lui dumnezeu şi în toate povestirile acestea în care se glorifica sclavia, ascultarea, supunerea fără să gândeşti, asişti cu lehamite la umilinţă lor faţă de stăpân.

Paragrafele de mai jos zugrăvesc modul în care erau jefuite oraşe-cetăţi care trebuiau cucerite de evrei şi ce se întâmplă cu locuitorii lor, cu bogăţiile şi bunurile pe care le jefuiau oamenii lui dumnezeu. De asemenea este descris cum oştirea asasina a domnului nu lasa pe nimeni în viaţă, fie el bărbat, femeie sau copil, aşa cum domnul a ordonat. Deutronomul 2/34” În vremea aceea am luat toate cetăţile şi am nimicit toată bărbaţii, femeile şi copii şi n-am lăsat pe nimeni viu. Numai vitele lor şi cele jefuite din cetăţile luate de noi ni le-am luat”. Numerele 31/9” Iar pe femeile Medianiţilor şi pe copii lor le-au luat fii lui Israel în robie; şi toate vitele şi toate turmele lor şi toate avuţiile lor”. Numerele 31/15 – 19”...şi Moise le zise lor „De ce aţi lăsat în viaţă toate femeile?... Ucideţi dar toţi copii de parte barbatesca şi toate femeile care au cunoscut bărbat ucideţi-le, iar pe fetele care nu au cunoscut bărbat lăsaţi le vii pentru voi”. Toate prăzile de război pe care israeliţii le-au luat, le-au adus în faţa lui Moise şi a lui Aroon, fratele său, ca să facă ei împărţeala. Numerele 31/32 – 34” prada era de 65.000 de oi...72.000 de boi...61.000 de măgari şi... 32.000 de fetiţe care nu se uniseră cu bărbatul”. Aceste 32.000 de fetiţe erau ţinute în viaţă ca să fie violate de către poporul lui dumnezeu pentru că dementul ordonase să fie ţinute în viaţă pentru poporul său de psihopaţi sexuali. Acest verset este relevant pentru a se înţelege de unde vine pedofilia şi cine i-a învăţat pe oameni să o practice, dar nu poate explica cum un om poate să abuzeze de inocentă unui copil doar pentru că un dement te obliga

să faci asta fără să ai mustrări de conştiinţă.

Toate atrocităţile, crimele şi violurile s-au făcut prin voinţa domnului, pentru că era mereu el, cel care le spunea ce trebuie şi ce nu trebuie să facă evreii cu popoarele cotropite. În cartea lui Iosua se spune: 10/32 – 43”...şi a dat domnul Lachisul în mâinile lor „începând războiul cu ei... Din Lachis s-a dus Iosua cu ei la Eglon şi au început războiul „şi domnul le-a dat în mâinile lui Israel... şi pe toţi regii acestora şi ţinuturile lor le-a luat Iosua deodată căci domnul lui lupta pentru Israel”. Şi dumnezeu a mai zis: „Deutronomul 20/10 – 18” Când te vei apropia de vreo cetate să o cucereşti, fă înainte propunere de pace. Dacă se va învoi să primească pacea cu tine şi îţi va deschide porţile atunci tot poporul ce se va găsi în ea îţi va plăti bir şi te va servi. Dacă nu se vor învoi „să o înconjori şi cad dumnezeul tău o va pune în mâinile tale „să omori pe toţi cei de parte bărbătească. Numai femeile şi copii, vitele şi tot ceea ce este în cetate să le foloseşti că prada... Aşa să faci cu toate cetăţile care sunt departe de tine şi care nu sunt cetăţile popoarelor acestora. Iar din cetăţile popoarelor acestora pe care domnul ţi le dă în stăpânire să nu laşi în viaţa niciun suflet... pe Heţei, pe Amorei, pe Cananei, pe Ferezei, pe Hevei, pe Iebusei şi pe Gherghesei, aşa cum ţi-a poruncit domnul”. Vedeţi cum toate tehnicile de luptă, modul în care trebuie să cucereşti cetăţi şi naţiuni fără să ai milă de miile de oameni nevinovaţi care le locuiesc, sunt de fapt învăţăminte ale acestui „bun” dumnezeu al creştinopaţilor habarnişti.

Evreii nu cuceresc pământul sfânt pentru că aşa doresc ei, ci pentru că aşa le-a ordonat domnul care i-a ajutat să ducă la bun sfârşit măcelul. Acest odios război nu este războiul evreilor ci, al lui dumnezeu care s-a servit de poporul evreu pentru a învinge alte popoare care aveau alţi dumnezei pentru a le lua teritoriile. Adevărul acesta ni-l confirma tot textul biblic. Deutronomul 3/22” Nu te teme de ele, (popoare) pentru că domnul însuşi se va lupta pentru voi”. 1 Regi 17/47... căci acest război aparţine lui dumnezeu şi el le va da în mâinile noastre”. 1Regi 18/17”.

…numai să fii viteaz şi să duci războaiele domnului”. În acest caz nu trebuie să ne îndoim că tot acest odios război este războiul zeilor, al dumnezeilor, cum îi numeşte Biblia. Dumnezeu recunoaşte acest lucru de nenumărate ori în pasajele în care se lauda cu faptele sale de „vitejie” dar şi pentru că avea o oştire compusă din îngeri soldaţi care îl însoţea. Comandantul lor se prezintă regelui Iosua aşa: Iosua 5/14” Eu sunt căpetenia oştirilor domnului şi am venit acum”.

Toate miracolele despre care ne povesteşte biserica şi pe care ne obliga cu viclenie să le credem, cum ar fi: chiavotul legi, bastonul lui Moise, toiagul lui Iosua, focul care iese din domnul, mantaua lui Elia, plăgile Egiptului (consecinza bombei atomice), pietrele care cad din cer nu sunt altceva decât arme distrugătoare ale zeilor, cunoscute de oamenii acelor timpuri pentru puterea lor devastatoare şi aducătoare de moarte. Sunt mii de scrieri antice în care sunt povestite aceste războaie ale zeilor care puneau oamenii să se lupte între ei, dar forţa decisivă a luptei o aveau armatele „îngerilor” care luptau deasupra capetelor oamenilor. Este la fel ca astăzi când soldaţii stau la sol, iar armele „zeilor” circula nestingherite pe deasupra omenirii care le crede asteroizi, meteoriţi, lumini sfinte şi alte bazaconii de adormit mintea umană. Nu degeaba în Apocalipsă, care înseamnă revelaţie sau descoperirea adevărului, se spune că războiul va începe în ceruri. Treziţi-vă popor mort, pentru că dacă voia acestui dobitoc este să decimeze întreaga umanitate încă o dată, asta nu înseamnă că aceasta trebuie să stea cu mâinile în sân şi să îşi aştepte moartea precum laşi.

În ziua de azi nu avem dreptul, măcar pentru fii şi nepoţii noştri să mai credem încă în aceste poveşti, nu avem dreptul să mai menţinem mirajul misterelor cu care suntem crescuţi de milenii. Niciun război din lume nu poate fi numit „sfânt” pentru că „sfinţenia” atrocităţilor care s-au făcut împotriva oamenilor nu este altceva decât un dezgustător genocid. Numerii 21/14” Aşa se zice în „CARTEA RĂZBOAIELOR DOMNULUI”. Aşa cum

menţionează Biblia, acest dumnezeu se lauda cu faptele sale înfricoşând propriul său popor, iar totul era trecut într-o carte a războaielor pentru că cei ce vin să tremure încă de frică în faţa unui criminal dement.

Toate miturile omenirii, basmele, poveştile, legendele, dar mai ales bătrânii noştri din toate epocile, ne vorbesc despre un misterios popor de uriaşi, care trăiau înainte vreme pe pământ. Ştiinţa dintotdeauna nu a făcut nimic altceva decât să nege existenţa lor deşi peste tot exista probe despre ei şi despre viaţa lor. Multă lume este sigură că acestea sunt doar născociri ale unor minţi bolnave, ignorând faptul că psihoză în masa nu se poate face unor oameni care povestesc aceleaşi lucruri deşi au trăit în epoci diferite. Despre existenţa giganţilor vorbesc până şi triburile de oameni ai junglei care precizează că au fost vizitaţi în timpuri apuse de oameni gigantici cu pielea de culoare albă, cu ochii albaştri, cu bărbi lungi şi părul deschis la culoare, care erau mari înţelepţi. Puterea, înţelepciunea şi bunătatea lor fără egal nu le permitea să obosească căutând pe cei care aveau nevoie de ei. Veneau pe ape şi tot pe ape plecau, promiţând că se vor întoarce. Când generalul Cortez a cucerit America pentru coroana Spaniei, poporul l-a primit cu dragoste şi încredere aratadu-i toate bogăţiile şi frumuseţile regatului lor. Acest lucru i-a costat moartea, fiindcă asasinul spaniol, nu era cel care promisese că se va întoarce, ci prădătorul şi distrugătorul civilizaţiilor vechi.

Pentru cât de imposibil ar pare, despre existenţa giganţilor ne vorbeşte chiar şi Biblia, pentru că nimicitorul „război sfânt” făcut pentru a cuceri pământurile promise poporului evreu, a fost făcut împotriva giganţilor care erau ocupanţii de drept ai acelor locuri. Civilizaţia măreaţă şi fără egal a giganţilor a rămas unică în perfecţiunea şi frumuseţea sa pe tot pământul nefiind încă egalată de niciun fel de tehnologie actuală sau retro. Giganţii erau un popor care nu a fost opera dumnezeului Iehova, de aceea nu se putea lăuda cu aşa o mare lucrare, motiv pentru care

nici nu putea să îi sufere. Distrugerea lor, dispariţia lor de pe faţa pământului era unul dintre cele mai mari ţeluri ale domnului, pentru că atunci el şi poporul său de pitici stambi, puteau să ocupe aşezămintele lor. O dată cucerite, teritoriilor unde curgea lapte şi miere deveneau posesia evreilor care, cu ajutorul domnului, îşi însuşeau cultura, obiceiurile şi aşezămintele acestora, perpetund în eternitate o minciună demnă de strâmbătatea şi dezonoarea acestui popândău „atotputernic”.

Existenţa giganţilor este atestata din timpuri imemorabile, încă dinainte de potop, de pe vremea când fii obsedaţi sexual ai domnului se uniră cu fiicele omului, aşa cum scrie şi Biblia, care, a scăpat acest pasaj copiat din Cartea lui Enoch. Geneza 6/4 „În vremea aceea trăiau pe pământ uriaşi, când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime”.

Ca să înţelegem cine erau aceşti uriaşi care trăiau pe pământ încă dinainte de unirea fiilor domnului cu feţele oamenilor trebuie să urmărim genealogia omului imediat după potop. Este simplu să înţelegem unde trăiau şi din cine se trăgeau aceşti giganţi dacă urmărim ce au făcut fii lui Noe, fiindcă din ei se trage omenirea postdiluviană. Datorită faptului că doar el şi familia sa au scăpat de furia apelor, Noe, devine după spusele popalailor, al doilea Adam. Noe şi fii săi Ham, Iafet şi Sem sunt cei care repopulează pământul, zice Bibliei. Miturile însă, ne spun că de furia apelor a scăpat mult mai multă lume decât vor popii să ştim. Am să încerc în câteva rânduri să rezum lucrurile cele mai importante.

Imediat după retragerea apelor, submarinul lui Noe se opreşte pe muntele Ararat. Acolo, el împreună cu familia sa şi cu toate vieţuitoarele pe care le salvase ies din arca şi încep să repopuleze pământul. Primul lucru pe care îl face Noe când simte sub picioare pământul, este să planteze o vită de vie care creşte în câteva zile cât una normală în câţiva ani buni. (adică modificările genetice se fac de mii de ani, nu de acum) Astfel, Noe a putut să

culega imediat struguri din ea şi să îi facă vin, pe care l-a băut cu spor, aşa cum bea oricare beţiv fruntaş. Datorită licorii bahice în exces, Noe se îmbata muci şi adoarme dezbrăcat în mijlocul cortului. Fiul său Ham intra în cort şi îl vede pe beţiv dormind gol puşcă, dar imediat se duce să îşi anunţe fraţii despre starea bahică în care se găsea tatăl lor. Auzind acestea, Iafet şi Sem intra în cort cu spatele şi îl învelesc pe nevleg cu o pătură.

Datorită acestui episod la fel de necinstit şi straniu ca şi cel petrecut cu fii lui Adam, dumnezeu îl blesteamă pe Ham pentru că a văzut nuditatea beţivului sau tată. Mai mult decât atât, nici Iafet nu are parte de urări mai bune, deşi el şi Sem nu văzuseră niciunul nuditatea tatălui lor. Cu toate acestea, singurul care rămâne binecuvântat de ingiustul creator, este Sem. Aceasta istorie cu tâlc, nu are nicio legătură cu cele povestite, pentru că toată acesta mascarada este doar apa în ochii botaniştilor (cei care pun botul la baliverne). Am subliniat acest lucru, pentru a înţelege că urmaşii lui Ham şi Iafet sunt de fapt popoarele care vor fi măcelărite de „bunul" dumnezeu pentru a li se fură pământurile, bunurile, civilizaţia, tradiţiile, cultura care vor fi date poporului „sfânt" format din hibrizii creatorului.

Ham şi urmaşii săi sunt cele mai importante popoare pe care dumnezeu le dorea dispărute de pe faţa pământului pentru că aceştia au creat cea mai mare şi înfloritoare civilizaţie a lumii antice: Sumerul (vorbim doar de ceea ce spune Biblia). Mulţi cred că Sumerul, Mesopotamia şi Babilonul sunt aceeaşi civilizaţie dar nu este aşa pentru că ultimele două s-au născut după dispariţia Sumerului pe aceleaşi locuri. Poporul care a întemeiat Sumerul a fost distrus de „bunul" dumnezeu şi de hoardele sale de pitici dementi, care le-au luat locul întemeind Mesopotamia şi Babilonia de mai târziu. Sumerienii locuiau în zonele care mai târziu vor deveni ale unor naţiuni cât de cât cunoscute astăzi: Cuş = Etiopia; Seba = Saba (în S Arabiei); Dedan = Dedan (în N Arabiei); Mitraim – Egiptul; Lud – Lidia (?); Filistenii – Filistenii;

Caftorim – cretanii; Put – Libia; Canaan – Canaanitii; Sidon – Sidon; Het – hetiţii; Amorit – amoriţii; Heviţii – cei din Hur; Hamaliţii – hamaliţii.

Unul dintre cei mai importanţi urmaşi ai lui Ham este marele împărat Nimrod, cunoscut opozitor al lui dumnezeu. El l-a sfidat întotdeauna pe tiranicul zeu Iehova căruia i-a dat clasa prin absolut tot ce a făcut. A reclădit după potop cele mai importante aşezăminte ale renumitului Sumer şi a făcut să înflorească cea mai impunătoare civilizaţie a acelor locuri. Faima lor era cunoscută pe întreg pământul, tocmai de aceea dumnezeu râvnea la ceea ce nu putea face nici dacă se căznea să zică zău cu limba îndoită. La ortodocşi, Nimrod pare că este admirat de dumnezeu, deşi în toate textele şi Bibliile celelalte Nimrod apare ca cel mai înrăit opozitor al dumnezeului biblic.

Geneza 10/8 – 12 „Cuş a mai născut de asemenea pe Nimrod; acesta a fost cel dintâi viteaz pe pământ. El a fost vânător vestit înaintea Domnului Dumnezeu; de aceea se şi zice: „Vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Dumnezeu Împărăţia lui, la început, o alcătuia: Babilonul, apoi Ereh, Acad şi Calne din ţinutul Senaar. Din pământul acela, el trecu în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehobot, Calah. Şi Resen, între Ninive şi Calah. Aceasta e cetate mare”. (Precizez că locurile despre care se vorbeşte aici nu făceau parte în acele timpuri din Babilonia care nu exista pe vremea civilizaţiei din Senaar, adică din Sumer. Copiatorii au încurcat în mod voit epocile.

Urmaşii lui Iafet au fost toate popoarele care populau insulele actualei Mari Mediterane şi ţinuturile de dincolo de Dunăre pentru că ei erau cunoscuţi ca temutele popoare din Nord. Erau cei mai abili navigatori ai antichităţii, aveau o flotă invincibila cunoscută pe tot pământul dar şi sfârşitul lor a fost demn de faptele de „vitejie” ale nemernicului dumnezeu. Iată care sunt în principiu urmaşii lui Iafet şi teritoriile pe care le ocupau

raportate la ceea ce cunoştem astăzi: Gomer – cimerienii, Aşchenaz – sciţii, Madai – mezii, Meşec – muski, Iavan – ionienii, Elişa – Alasia (Cipru), Dodanim (locuitorii insulei Rodos). Nu pot să nu adaug şi Kitimul, care a rămas mai târziu sub numele de Kition o localitate din sudul insulei Cipru care avea o civilizaţie asociată cu Tarsul şi Sidonul de mai târziu, adică care se ocupa cu navigaţia. Şi ei erau scotiti popoarele mării, pentru că Chitim este fiul lui Iavan (viitorii ionieni). Miturile însă ne spun că aceştia făceau parte din marele popor al nordului, din care se va naşte Pelag şi pelasgii

A venit timpul să vedem cine sunt urmaşii mult adoratului Sam, dar va fi cam greu să aflăm adevărul pentru că identificările sunt puţine. Acest lucru se datoraza faptului că fiind un popor de uzurpatori, au trebuit să îşi fabrice o istorie a lor, pentru că pământurile despre care vorbeşte Biblia nu le aparţineau. Elam – Elam (în SE câmpiei Mesopotamiei), Asur – Asiria, Aţarmavet – Adramaut (S Arabiei), Seba – Saba; Lud – Lidia, Aram – Aram. Teritoriile lor se întindeau din nordul Siriei până în Mesopotamia şi Arabia, adică pe locurile celor care au fost cuceriţi de tehnologia lui dumnezeu. Începând cu Eber, dumnezeu începe ascensiunea sa pentru cucerirea pământului, iar în timpul lui Peleg, fiul său, începe împărţirea pământului între divinităţi. Printre descendenţii iubitului de dumnezeu Sem, se afla Terach tatăl lui Avraam.

Dumnezeu promite evreilor un pământ unde curge lapte şi miere, unde nu au semănat şi nu au muncit nimic, dar au de toate tocmai pentru faptul că acele pământuri erau locuite de giganţi, iar piticii domnului puteau să trăiască că împăraţii de pe urma lor. Probabil doar atunci şi-au dat seama evreii ca laptele şi mierea erau de fapt bogaţii de neimaginat pentru că poporele care trebuiau cucerite erau popoare de giganţi. Dumnezeu îi încurajează să nu le fie frică pentru că va fi el cel care va merge

înaintea lor cu focul sau mistuitor, ucigător care ieşea din armele sale de război. Deut 9/1 – 3” Ascultă, Israele, de acum tu vei trece Iordanul, ca să intri şi să cuprinzi popoare mai mari şi mai puternice decât tine şi cetăţi mari cu ziduri până la cer, Precum şi pe poporul cel mare, mult la număr şi înalt la statură, pe fiii lui Enac, de care tu ai auzit spunându-se: Cine se va împotrivi fiilor lui Enac? Află dar astăzi că Domnul Dumnezeul tău merge înaintea ta. Acesta este foc mistuitor: pierde-i-va şi-i va doborî înaintea ta, şi tu îi vei izgoni şi-i vei omorî curând, cum ţi-a grăit Domnul”.

Bineînţeles că domnul în mânia să dementa cunoscută deja de noi, nu s-a sfiit să utilizeze atomică ca să poată să decimeze uriaşii pentru a le uzurpa teritoriile cu bogăţii fără margini. Se lauda singur cu genocidul pe care l-a făcut şi cu dezastrul provocat de armele sale nimicitoare, ale căror urme au rămas până astăzi în acel pământ pustiit. Deu 29/22 – 23 „Rândul de oameni care va urma, copiii voştri care vor fi după voi, străinul care va veni din ţară depărtată şi toate popoarele, văzând pedepsirea pământului acestuia şi bolile cu care îl pustieşte Domnul, Văzând pucioasa şi sărea şi că tot pământul este zgură, încât nici nu se seamănă, nici nu rodeşte şi nu răsare pe el niciun fir de iarbă, ca de pe urma Sodomei, Gomorei, Admei şi Teboimului, pe care le-a stricat Domnul în mânia să şi în iuţimea să”.

Ajuns la hotarele ţării giganţilor, Moise trimite iscoade care să cerceteze locurile, pământurile, roadele, palatele şi aşezările giganţilor, de parcă şmecherul Iehova nu le putea spune cam cu cine au de face. Cercetaşii se întorc îngroziţi de ceea ce au văzut acolo. Cetăţile erau uriaşe, închise cu uşi şi ziduri înalte până la cer, roadele pământului erau gigantice pentru ei, care au tăiat un mic ciorchine de strugure pe care au trebuit să îl ducă pe un lemn în doi, atât era de greu şi de mare. Pentru evrei, oamenii locurilor acelea erau atât de înalţi încât ei erau ca lăcustele de mici pe lângă aceştia. Numerele 13 /17 – 34

„Acestea sunt numele bărbaţilor pe care i-a trimis Moise să iscodească ţară. Însă pe Osia, fiul lui Navi, Moise l-a numit Iosua. Trimiţându-i pe aceştia din puştiul Paran ca să iscodească pământul Canaanului, Moise le-a zis: Suiţi-vă din puştiul acesta şi vă urcaţi pe munte şi cercetaţi ce pământ este şi ce popor locuieşte în el; de este tare sau slab, mult la număr sau puţin; Cum este ţara pe care o locuieşte: bună sau rea, cum sunt oraşele în care trăieşte el: cu ziduri sau fără ziduri; Cum este pământul: gras sau slab, de sunt pe el copaci sau nu. Fiţi curajoşi şi luaţi din roadele pământului aceluia”. Aceasta se petrecea pe vremea coacerii strugurilor. Şi s-au dus ei şi au cercetat pământul de la puştiul Ţin până la Rehob, care vine lângă Hamat. De acolo au trecut în partea de miazăzi a Canaanului şi au mers până la Hebron, unde trăiau Ahiman, Şeşai, şi Talmai, copiii lui Enac. Hebronul fusese zidit cu şapte ani înaintea oraşului egiptean Ţoan. Apoi au venit până în valea Eşcol, au cercetat-o şi au tăiat de acolo o viţă de vie cu un strugure de poamă şi au dus-o doi pe pârghie. Au mai luat de asemenea rodii şi smochine. Locul acesta l-au numit ei valea Eşcol, adică valea strugurelui, de la strugurele de poamă pe care l-au tăiat de acolo fiii lui Israel. Şi după ce au cercetat ei pământul, s-au întors după patruzeci de zile. Şi, mergând, au venit la Moise şi la Aaron şi la toată obştea fiilor lui Israel, la Cadeş, în puştiul Paran, şi le-au adus lor şi întregii obşti viţa şi le-au arătat roadele pământului aceluia. Apoi le-au povestit şi au zis: „Am fost în pământul în care ne-ai trimis, pământul în care curge miere şi lapte şi iată roadele lui. Dar poporul care locuieşte în el, este uriaş şi oraşele sunt întărite şi foarte mari, ba şi pe fiii lui Enac i-am văzut acolo. Amalec locuieşte în partea de miazăzi a ţării; Heteii, Heveii, Iebuseii şi Amoreii locuiesc în munţi, iar Canaaneii locuiesc pe lângă mare şi pe lângă râul Iordanului”. Caleb însă a liniştit poporul înaintea lui Moise, zicând: „Nu, ci să mergem şi să-l cuprindem, pentru că îl vom putea birui!” Iar oamenii cei ce fuseseră cu ei au zis: „Nu putem să mergem împotriva poporului aceluia, pentru că e mult mai

puternic decât noi”. Şi au împrăştiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând: „Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el şi tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi şi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi nouă ni se părea că suntem faţă de ei ca nişte lăcuste şi tot aşa le păream şi noi lor”.

Biblia enumera doar cele mai cunoscute ramuri din care se trăgeau giganţii şi urmaşii lor, astfel încât popoarele cele mai importante sunt Refaim care se trăgeau din marele Rafa, Emimii, Anakitii care se trăgeau din Enac, Vasanii care se trăgeau din marele împărat Og, care au căpătat numele de amorei, filistenii, heviti. Giganţii erau cunoscuţi pe tot pământul şi bineînţeles că şi slenta de asasini ai domnului auziseră despre ei şi despre faptele lor de vitejie. Era normal să li se pară imposibil să reuşească să îi înfrângă, motiv pentru care se plângeau în corturile lor spunând că Iehova îi urăşte şi vrea să îi distrugă, să îi facă carne de tun în dorinţa să dementa de a-şi face un nume pe pământ. Când potârnichele domnului au început să meargă prin pământurile uriaşilor erau înfricoşaţi dar nu aveau ce face pentru că Iehova le poruncise să mărşăluiască în şir indian printre crăpăturile pământului. Deut 1/2228”…Să trimitem înaintea noastră oameni ca să cerceteze pământul şi să ne aducă ştire despre drumul pe care să mergem şi despre cetăţile la care să ne ducem. Aceştia s-au dus şi s-au suit pe munte, au mers până la valea Eşcol, şi au cercetat-o. Au luat din roadele pământului şi ne-au adus nouă; şi ne-au adus şi ştire, spunându-ne: Pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă este bun. Voi însă n-aţi vrut să vă duceţi şi v-aţi împotrivit poruncii Domnului Dumnezeului vostru, aţi cârtit în corturile voastre şi aţi zis: Domnul din ură către noi ne-a scos din pământul Egiptului, ca să ne dea în mâinile Amoreilor şi să ne piardă. Încotro să ne ducem? Fraţii noştri ne-au înfricoşat, spunându-ne: „Poporul acela e mai mare, mai mult şi mai puternic decât noi; cetăţile de

acolo sunt mari şi cu ziduri până la cer” Deut 2/8 – 12 „Şi am trecut pe lângă fiii lui Isav, fraţii noştri, care locuiau în Seir, pe calea câmpului, de la Elat şi Eţion-Gaber, şi ne-am abătut şi am mers spre puştiul Moabului. Dar Domnul mi-a zis: „Nu intra în duşmănie cu Moab şi nu începe război cu el, că nu-ţi voi da în stăpânire nimic din pământul lui, pentru că Arul l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot”. Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr şi înalt la statură, ca fiii lui Enac; Şi aceştia se socoteau printre Refaimi, ca fiii lui Enac; iar Moabiţii îi numesc Emimi. Pe Seir însă au trăit înainte Horeii; dar fiii lui Isav i-au alungat şi i-au pierdut de la faţa lor şi s-au aşezat în locul lor, cum trebuie să facă şi Israel în pământul său de moştenire, care i-l va da Domnul”.

Deut 2/18 – 21 „Acum tu să treci pe lângă hotarele lui Moab spre Ar, şi să te apropii repede de Amoniţi, dar să nu intri cu aceştia în duşmănie şi să nu începi război cu ei, căci nu-ţi voi da în stăpânire nimic din pământul fiilor lui Amon, pentru că l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot”.

Acesta se socotea a fi pământul Refaimilor, căci Refaimii locuiseră înainte într-însul. Amoniţii însă îi numeau Zomzomimi. Poporul acesta fusese mare, mult la număr şi înalt la statură, ca fiii lui Enac; dar Domnul îi pierduse de la faţa Amoniţilor şi-i alungaseră aceştia şi se aşezaseră în locul lor”. Deut 2/10 – 11 „Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr şi înalt la statură, ca fiii lui Enac; Şi aceştia se socoteau printre Refaimi, ca fiii lui Enac; iar Moabiţii îi numesc Emimi”.

Acelaşi lucru îl afirmă şi Deut 2/19, 22, 25, 28” Am plecat apoi de la Horeb, cum ne poruncise Domnul Dumnezeul nostru, şi am străbătut tot puştiul acesta mare şi înfricoşător, pe care l-aţi văzut în drumul spre muntele Amoreilor, şi am ajuns la Cadeş-Barnea. Să trimitem înaintea noastră oameni ca să cerceteze pământul şi să ne aducă ştire despre drumul pe care să mergem şi despre cetăţile la care să ne ducem. Au luat din roadele

pământului şi ne-au adus nouă; şi ne-au adus şi ştire, spunându-ne: Pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă este bun. Fraţii noştri ne-au înfricoşat, spunându-ne: „Poporul acela e mai mare, mai mult şi mai puternic decât noi; cetăţile de acolo sunt mari şi cu întărituri până la cer; şi am mai văzut acolo şi giganţii, pe fiii lui Enac”.

Războiul acesta pe care biserica mincinoasă îl numeşte „sfânt” este un război de cucerire. Laptele şi mierea erau bogăţiile nemaivăzute ale pământului care dădea roade uriaşe încât cu ele se puteau hrăni marii giganţi care ocroteau şi îngrijeau Natura care le dăduse viaţa şi îi hrănea pe toţi din abundenţă. Biserica repetă cu neruşinare o minciună fără margini cu care a înrobit milioane de proşti care asculta fără să gândească bazaconii, deşi adevărul este scris negru pe alb în cartea lor pe care o şterg de praf, o pupa, o mângâie, citesc câteva paragrafe din care nu înţeleg nicio iotă şi o pun la loc pe raft.

Cucerirea, distrugerea şi ocuparea locurilor în care trăiau adevăraţii oameni ai pământului era cea mai importantă victorie pe care un tiran dement ca Iehova putea să o înfăptuiască. În bunătatea lor, giganţii au trecut cu vederea mândria, nesimţirea, dorinţa de expansiune şi cruzimea acestui zeu, crezând că totul este doar un pic de invidie.

Nu exista niciun dubiu că această luptă sângeroasă care a durat generaţii întregi pentru evrei, a fost făcută împotriva giganţilor. Evreii timoraţi la vederea acestora, specifică clar, în repetate rânduri, ca poporul împotriva căruia trebuiau să lupte era de giganţi. Şi pentru a tăia pofta unora de a contrazice, am să citez şi paragarafe în care se dau detalii despre mărimea impresionantă a armelor cu care luptau şi despre înălţimea giganţilor. Og, regele Vasanului era înalt de 9 coti bărbăteşti (adică împărăteşti) şi lat de 4. Având în vedere că un cot împărătesc are 0, 52 cm, Og era înalt de 4, 68 m, şi lat în spate de 2, 08 m. În acest fel se explica înălţimea resturilor

civilitatiei megalitice care se găseşte împrăştiată pe tot pământul, care nu a fost egalată niciodată de niciun fel de tehnologie.

Armele cu care au luptat giganţii erau şi ele la fel de mari ca şi ei, astfel încât Lahmi din Gât, fratele lui Goliat, avea o sabie al cărui mâner era mare cât un sul de la războiul de ţesut, Işbi-Benob, unul din fii lui Rafa, avea o suliţă în greutate de 300 de sicli de aramă, adică 34, 2 kg fiindcă un siclu are 11, 4 gr. Golia avea o platoşă solzoasă care cântărea 5.000 de sicli de bronz, (570 kg) şi o lance al cărui vârf cântarea 600 de sicli de fier (68, 40 kg). În fotografia de mai jos, câteva arme gigantice expuse în muzeul din Anglia.

O altă caracteristica a giganţilor era aceea că existau unii care aveau câte 6 degete la mâini şi la picioare, adică 24 în total, lucru confirmat de două paragrafe care se afla în capitole diferite dar care sunt identice ca conţinut, dar nu pentru că pe falsificatori i-ar fi apucat loialitatea când au fabricat Biblia, ci pentru că numai aşa generaţiile viitoare puteau să fie mândre de vitejia cu care poporul de lăcuste al lui Iehova a înfruntat poporul de giganţi. În ziua de astăzi aceasta moştenire genetică există la familii întregi de oameni pe tot pământul, dar elita o considera, ca de obicei, o malformaţie genetică.

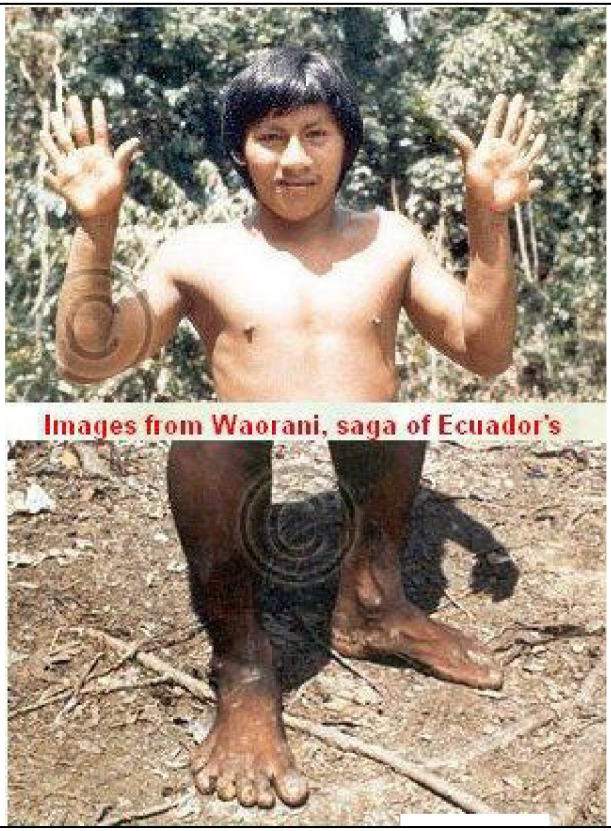

secret people: A Historical perspective

Deut 3/ 1, 3 – 11, „Ne-am întors apoi de acolo şi am mers către Vasan, însă ne-a ieşit înainte cu război Og, regele Vasanului, la Edrei, cu tot poporul său. Domnul Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre şi pe Og, regele Vasanului, cu tot poporul lui, şi noi l-am bătut, încât nimeni de la ei n-a rămas viu. În vremea aceea am luat toate cetăţile lui, că n-a fost cetate pe care să n-o luăm de la ei. Am luat şaizeci de cetăţi, toată latura Argob, ţara lui Og al Vasanului. Toate cetăţile acestea erau întărite cu ziduri înalte, cu porţi şi cu încuietori, afară de cetăţile neîntărite care erau foarte multe. Am luat în vremea aceea din mâinile celor doi regi amorei pământul acesta care este

dincoace de Iordan, de la râul Arnon până la muntele Hermon. Sidonienii numesc Hermonul, Sirion, iar Amoreii îl numesc Senir (adică Sumer). Am luat adică toate cetăţile din şes, tot Galaadul şi tot Vasanul, până la Salca şi Edrei, cetăţile din ţara lui Og al Vasanului. Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, şi astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coţi şi lat de patru coţi, coţi bărbăteşti". (1 cot = 0, 52 cm)

1Cronici 20/ 4 – 8 „După aceea, a avut loc o bătălie la Ghezer cu filistenii. Atunci, Sibecai, Huşatitul, a ucis pe Şipăi, unul din copiii lui Rafa. Şi filistenii au fost smeriţi. A mai fost o bătălie cu filistenii. Şi Elhanan, fiul lui Iar, a ucis pe fratele lui Goliat, Lahmi din Gât, care avea o suliţă al cărei mâner era ca un sul de ţesut. A mai fost o bătălie la Gât. Acolo a fost un om de statură înaltă, care avea şase degete la fiecare mână şi la fiecare picior, douăzeci şi patru toate, şi care se trăgea şi el din Rafa. El a batjocorit pe Israel, şi Ionatan, fiul lui Şimea, fratele lui David, l-a ucis. Oamenii aceştia erau dintre copiii lui Rafa la Gât. Ei au pierit ucişi de mâna lui David şi de mâna slujitorilor lui".

2 Regii 21/ 16 – 22 „Filistenii au pornit iarăşi cu război împotriva lui Israel. David s-a coborât cu slujitorii lui şi a luptat împotriva filistenilor. David era obosit. Şi Işbi-Benob, unul din copiii lui Rafa, a voit să omoare pe David; avea o suliţă în greutate de trei sute de sicli de aramă şi era încins cu o sabie nouă. Abişai, fiul Ţeruiei, a venit în ajutorul lui David, a lovit pe filistean şi l-a omorât. Atunci, oamenii lui David i-au jurat zicând: „Să nu mai ieşi cu noi la luptă, ca să nu stingi lumina lui Israel. După aceea, a mai fost o bătălie la Gob cu filistenii. Atunci, Sibecai, Huşatitul, a omorât pe Şaf, care era unul din copiii lui Rafa. A mai fost o bătălie la Gob cu filistenii. Şi Elhanan, fiul lui Iaare-Oreghim din Betleem, a omorât pe Goliat din Gât, care avea o suliţă al cărei mâner era ca sulul de ţesut. A mai fost o bătălie la Gât. Acolo era un om de statură înaltă, care avea şase degete la fiecare mână şi la fiecare picior, în total douăzeci şi patru, şi care se trăgea

tot din Rafa. El a batjocorit pe Israel, şi Ionatan, fiul lui Şimea, fratele lui David, l-a omorât. Aceşti patru oameni erau copiii lui Rafa născuţi la Gât. Au pierit ucişi de mâna lui David şi de mâna slujitorilor lui". (reţineţi că în acest patagraf nu David îl ucide pe marele Goliat, ci Elhanan).

Acelaşi lucru este confirmat fără greşeală şi de 1Paralipomena (1Cronici) 20 /4 – 8" După aceea s-a început războiul cu Filistenii la Ghezer. Atunci Sibecai Huşatitul a bătut pe Şipăi, unul din urmaşii Refaimilor, şi s-au supus şi ei. Apoi iar a fost război cu Filistenii. Dar Elhanan, fiul lui Iar, a lovit pe Lahmi, fratele lui Goliat Gateul; coada suliţei lui era că a sulului de la războiul de ţesut. Şi a mai fost o luptă la Gât. Acolo era un om înalt care avea câte şase degete la mâini şi la picioare, adică de toate douăzeci şi patru. Şi acesta era tot din urmaşii Refaimilor. El batjocorea pe Israel, dar Ionatan, fiul lui Sama, fratele lui David, l-a ucis. Aceştia erau oameni născuţi din Refaimi în Git şi au căzut de mâna lui David şi de mâna oamenilor lui".

Aceste popoare care ocupau teritoriile pe care Iehova le dorea cu ardoare, erau cu adevărat popoare puternice, cu oameni înalţi de 5 – 10 m. Ei sunt cei care au construit oraşe-cetăţi imense, încercuite de ziduri groase şi înalte de zeci de metri. Pământul lor era bun şi le dădea roade de mărimi urâse din abundenţă, aveau arme de mărimi impresionante cu care îşi apărau ţinuturile şi ei au fost cei care au colonizat pământul după potop. Aceste popoare gigantice sunt exact acelea care lui Iehova îi stăteau în gât, adică Hititi, Eviţii, Perizziti, Gergeseii, Amoreii, Ghebuseii, Cananeii şi Filisteii. Împotriva acestora, poporul evreu împreună cu zeul lor dement, a luptat pentru a le lua ceea ce le aparţinea de drept. Evreii au înfăptuit un genocid fără precedent folosind vicleşuguri şi minciuni, aşa cum numai marele „iubitor de oameni" Iehova i-a învăţat. 1Paralipomena (1Cronici) 20/3 „Iar poporul care era în ea a fost scos şi omorât cu fierăstraie, cu ciocane de fier şi cu securi. Aşa a făcut David cu toate oraşele Amoniţilor şi apoi s-a întors el şi tot poporul la

Ierusalim”.

Toate aceste popoare erau cele care îşi aveau arborele genealogic în spiţa lui Ham, dar aceeaşi soartă îi pândeşte şi pe cei care se trăgeau din Iafet, celălalt fiu al lui Noe, care nu era nici el pe placul lui Iehova. Marile civilizaţii megalitice întemeiate de ei, despre care şi astăzi se vorbeşte cu respect, deşi majoritatea oamenilor nu ştiu mare lucru despre ele, au fost şi ele distruse de tehnologia Haarp a domnului care printr-un cutremur, tsunami, inundaţie său război le-a mătrăşit de pe faţa pământului. Astfel au pierit pentru totdeauna unele dintre cele mai înfloritoare, bogate şi enigmatice civilizaţii ale pământului cum ar fi cea Minoica, Tarsul, Tirul, Cretana, Etiopia, Puţ, Lud, Arabia, Teba, Sin, Moab, Damasc… Tot acest măcel în care s-au folosit cele mai atroce şi inumane arme de distrugere în masă, a fost arhitectat şi condus de marele asasin Iehova, care prin mâna evreilor dorea să îşi facă un nume, să fie glorificat pentru potenta sa de întreaga planetă. Forţa acestui zeu nu stătea în puterea minţii sale ci în cea mai puternică tehnologie belică pe care pământul a văzut-o vreodată.

Ezechel 38/2 – 6” „Fiul omului, întoarce-ţi faţa spre Gog din ţara lui Magog, regele lui Roş, al lui Meşec şi al lui Tubal; proroceşte împotriva lor, şi spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, rege al lui Roş şi al lui Meşec şi al lui Tubal! Te voi prinde, voi pune zăbale în fălcile tale şi te voi scoate pe tine şi toată oştirea ta, caii şi toţi călăreţii strălucit îmbrăcaţi, ceată mare cu platoşe şi cu scuturi, toţi înarmaţi cu săbii; Şi cu ei voi scoate pe Perşi, pe Etiopieni şi pe Libieni, toţi cu scuturi şi coifuri; Şi pe Gomer cu toate oştirile lui; casa lui Togarma din hotarele de la miazănoapte, cu toate oştirile lui şi voi mai scoate şi alte multe popoare cu tine”. Mesech şi Tubal erau fii lui Iafet, iar poporul care locuia în ţara Magog erau descendenţii săi.

Cotropirea celor mai importate centre antice construite de blajinii giganţi trebuiau să treacă în posesia domnului şi a piticilor săi. O dată stăpâni, degeneraţilor

domnului nu le-a fost greu să modifice istoria şi cursul evenimentelor în favoarea lor pentru a fi apoi admiraţi de o armată întreagă de dobitoci care sunt mândri de „faptele de vitejie” ale stafiei care a distrus viaţa adevărată de pe acest pământ. Luptele acestea au fost făcute de toţi aceşti zei demenţi (a se citi extratereştrii) pentru a acapara teritoriile de drept ale adevăratului om care trăia pe pământ. În acest fel fiecare zeu şi-a creat un popor de hibrizi în umbra căruia a luptat împotriva altui zeu şi a poporului său de proşti. Aceste lucruri nu sunt o invenţie a mea pentru că din nou Biblia confirma acest lucru numind exact zeii antichităţii cu numele lor originale Baal şi Marduch care rămân învinşi în faţa lui Iehova care dorea teritoriile lor pline de bogaţii ca cele ale Egiptului şi ale Babiloniei care în acele vremuri erau ale Sumerului.

Ieremia 43/ 10 – 13 „Aşa grăieşte Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu voi trimite şi voi lua pe Nabucodonosor regele Babilonului, robul Meu, şi voi aşeza tronul lui pe aceste pietre ascunse de Mine, şi îşi va întinde el pe ele cortul său cel minunat. El va veni şi va lovi ţara Egiptului; cel rânduit spre moarte va fi dat morţii, cel rânduit pentru robie va merge în robie şi cel rânduit spre sabie va cădea de sabie. Voi aprinde foc în capiştile dumnezeilor Egiptului; Nabucodonosor le va arde pe acelea, pe idoli îi va distruge cu totul şi se va îmbrăca cu ţara Egiptului, cum se îmbracă păstorul cu haina sa; El va sfărâma stâlpii templului Soarelui de la On şi capiştile dumnezeilor Egiptului le va arde cu foc”.

Ieremia 50/2” Vestiţi şi faceţi cunoscut între popoare, ridicaţi steag, spuneţi şi nu tăinuiţi, ci ziceţi: Babilonul e luat, Bel e ruşinat, Marduch e zdrobit…”

Ieremia 51/44” Voi pedepsi pe Bel în Babilon şi voi smulge din gura lui cele înghiţite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte…”

Iehova a exterminat toate popoarele uriaşe şi potente care trăiau în apropiere sau mai departe de pământul după care jinduia precum câinele lui Pavlov. Aici nu este vorba despre „războaie sfinte” şi „popor sfânt” ci de dorinţa de

dominare pentru a fi recunoscut atât de oameni cât şi de celelalte zeităţi stăpânul unic al celor două lumi. Pentru care motiv avea nevoie să fie recunoscut ca o mare potentă de către faraonul Egiptului dacă el era atât de puternic, de drept şi de bun aşa cum se lauda? Dacă era atât de bun pentru care motiv a trebuit să facă să sufere ani întregi un popor care nu avea motive nici să îl urmeze nici să îl iubească atâta timp cât el şi-a impus dorinţele şi legile cu forţa, pentru a fi recunoscut de aceştia că stăpân absolut? Nuu, aici nu este vorba de iubire ci de supunere, pentru că el dorea să fie venerat de toţi oamenii mici sau mări ai pământului, că stăpân absolut al lumii pământene, numai ca giganţii care ştiau ce poama este, nu l-au acceptat niciodată şi nu şi-au îndoit niciodată genunchii în faţa unei bestii ca el.

Planul său diabolic a reuşit oricum, pentru că odată cu asasinarea în masă a poporului de oameni demni ai lumii antice, el a devenit prin minciuna, principele pământului pe care o droaie de proşti îl venerează.

Împlinind cu fapta, cu cuvântul sau cu gândul fapte inumane pentru el şi în numele lui. Vă întrebaţi destul de des în ultimul timp din ce cauză totul merge atât de rău, de ce sunt atâtea războaie, foamete, invidie, dispreţ, minciuna, tiranie, umilinţa, frica, infamie, durere, nu? Pentru că aceasta este lumea creată de acest prinţ al infernului pe care toţi îl veneraţi, îl lăudaţi, îi cântaţi şi va ploconiţi precum căţeii la lins pantofi pentru o bucată de pâine. Noi suntem cu adevărat fii săi, nişte fii la fel de neomenoşi, dementi, cruzi, mândri la fel ca el. Suntem creaţi aşa pentru că nu putem să fim altfel de cum este părintele nostru, iar datorită acestui mod inuman de a ne comporta îl menţinem în viaţă şi pe el.

Astăzi sunt mulţi oameni care nu cred în existenţa giganţilor pentru că ştiinţa neruşinată le împuie capul cu minciuni înfloritoare pentru a le ascunde adevărul. Fraza cea mai des întâlnită este: „giganţii nu au existat ca popor

pentru că nu s-au găsit necropole (cimitire) cu oasele lor". Altă frază devenită deja refren se referă la faptul ca scheletele găsite aparţin unor oameni care erau „bolnavi" de gigantism. În afara acestora, cea mai mare mârşăvie comisă de elită este ascunderea, distrugerea sau falsificarea scheletelor de mărimi gigantice în subsolurile instituţiilor pe care oamenii le cred deţinătoarele adevărului. Minciuni, dezinformare şi falsitate. Nu se vor găsi niciodată necropole antice de niciun tip pentru că în acele vremuri morţii se ardeau pe vase care pluteau pe ape, sau se ardeau pe ruguri imense care distrugeau până şi oasele lor. Schelete care erau toate aşezate într-o groapă comună, erau îngropate aşa ori după un război, ori după o catastrofă ori după o mare molima, dar acestea aparţin timpurilor acestora, nu ale giganţilor, pentru că până în 1800 morţii se îngropau în grădina casei, pe coline sau sub pomii lor dragi, nicidecum în cimitire ca să ai ce să plăteşti popii şi când mori.

Gigantismul că boala este o altă invenţie neruşinată pentru că omul nu poate să erediteze decât ceea ce înainte aveau strămoşii săi, niciodată nu poţi eredita ceva care nu aparţiea speciei sau rasei tale. Deci, gigantismul este o ereditate care se poate manifesta la anumite persoane care se trag cu adevărat din acele fiinţe asasinate de zei, nicidecum o boală, aşa cum se vehiculează astăzi. Nu trebuie să credeţi nimic din ceea ce am scris, ci să vă apucaţi serios de citiţi Biblia ca să vedeţi că stafia pe care o veneraţi este o fiinţă dezgustătoare şi mincinoasă.

Gabriela Dobrescu-Biblia, cartea extratereştrilor